

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ

คุณภาพชีวิตของกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพแกะสลักไม้ และ
กลุ่มลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรม

ผู้เขียน

นายพีระพัฒน์ ธากาศ

ปริญญา

เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ

รศ.ดร.ศศิเพ็ญ พวงสายใจ

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

รศ.พรทิพย์ เขียวธีรวิทย์

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตของกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพแกะสลักไม้ และกลุ่มลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดระดับคุณภาพชีวิตของกลุ่มแรงงานทั้งสองกลุ่ม และเพื่อศึกษาถึงระดับความพึงพอใจในกรดำเนินชีวิต กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญจากกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพแกะสลักในพื้นที่ตำบลทาทุ่งหลวง อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน และจากกลุ่มลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรม ในพื้นที่สวนอุตสาหกรรมเครือสหพัฒน์ฯลำพูน กลุ่มละ 200 ตัวอย่าง โดยข้อมูลที่ใช้ในการศึกษามาจากการสัมภาษณ์โดยใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือสถิติเชิงพรรณนาและวัดระดับคุณภาพชีวิต และวัดระดับความพึงพอใจโดยใช้การวัดแบบ Likert Scale

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพแกะสลักส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 41 ถึง 55 ปี มีรายได้ประมาณ 8,000 บาทต่อเดือน ค่าใช้จ่ายประมาณ 4,700 บาท เงินออม 1,400 บาท และภาระหนี้สิน 2,000 บาท โดยทั้งหมดไม่มีสัญญาการจ้างงาน ส่วนใหญ่ได้รับค่าตอบแทนเป็นรายชิ้น และไม่เคยได้รับบาดเจ็บจากการทำงาน ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ไม่มีโรคประจำตัว แต่มีอาการปวดตามกล้ามเนื้อเป็นประจำ และเกือบทั้งหมดมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้างและสังคม

เมื่อเมื่อวัดระดับคุณภาพชีวิตพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับปานกลางและระดับดี โดยในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตระดับปานกลาง ได้รับคะแนนรวมคิดเป็นร้อยละ 69.205 โดยมีมีคุณภาพชีวิตระดับดีในด้านสังคมในเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน/กิจกรรมทางศาสนา และคุณภาพชีวิตปานกลางในด้านเศรษฐกิจเรื่องการมีรายได้เพียงพอกับรายจ่าย ด้านการทำงานเรื่องการเลือกเวลาทำงานและพักผ่อน และด้านสุขภาพในเรื่องการไม่ได้รับบาดเจ็บ/เจ็บป่วยจากการทำงาน กล่าวได้ว่าปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพแกะสลักมากที่สุด

ส่วนกลุ่มลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 25 ถึง 40 ปี มีรายได้ประมาณเดือนละ 10,000 บาท ค่าใช้จ่ายประมาณ 6,000 บาท เงินออม 1,300 บาท และมีภาระหนี้สินประมาณ 2,000 บาท ส่วนใหญ่มีสัญญาการจ้างงานที่เป็นลายลักษณ์อักษร ได้รับค่าตอบแทนเป็นรายวัน และมีสวัสดิการจากการทำงาน ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยบาดเจ็บจากการทำงานและไม่มีโรคประจำตัว แต่มีอาการปวดตามกล้ามเนื้อ และมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนรอบข้างและสังคม เมื่อวัดระดับคุณภาพชีวิตพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตอยู่ในระดับปานกลางและระดับดี โดยภาพรวมกลุ่มตัวอย่างมีคุณภาพชีวิตระดับปานกลาง ได้คะแนนรวมคิดเป็นร้อยละ 66.46 โดยมีคุณภาพชีวิตระดับดีในด้านสังคมเรื่องการได้รับความช่วยเหลือและยินดีช่วยเหลือบุคคลรอบตัว และด้านการทำงานเรื่องการได้รับรายได้ที่แน่นอนและการมีสัญญาการจ้างงาน และระดับปานกลางในด้านสุขภาพเรื่องการไม่ได้รับบาดเจ็บ/เจ็บป่วยจากการทำงาน และด้านเศรษฐกิจเรื่องการมีรายได้เพียงพอกับรายจ่าย ซึ่งกล่าวได้ว่า ปัจจัยด้านสังคมมีผลต่อระดับคุณภาพชีวิตมากที่สุด เช่นเดียวกับกลุ่มผู้ประกอบการอาชีพแกะสลัก

สรุปในภาพรวมได้ว่า กลุ่มผู้ประกอบการอาชีพแกะสลักจะมีคุณภาพชีวิตด้านเศรษฐกิจดีกว่ากลุ่มลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมในเรื่องการมีรายได้ ค่าใช้จ่าย การออม และภาระหนี้สินในสัดส่วนที่ดี นอกจากนี้ยังมีคุณภาพชีวิตด้านสังคมในการทำงานอยู่กับชุมชนหรือบ้านของตัวเอง ซึ่งสามารถสร้างความสัมพันธ์กับสังคมและบุคคลรอบตัวได้ดีกว่ากลุ่มลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรม แต่ในด้านการทำงานกลุ่มลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรมจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าเนื่องจากการมีความมั่นคงในเรื่องของรายได้ การมีสัญญาการจ้างงานตามกฎหมาย ตลอดจนมีสวัสดิการจากการทำงาน และสิทธิตามระบบประกันสังคมดีกว่ากลุ่มผู้ประกอบการอาชีพแกะสลัก

Independent Study Title Quality of Life of Wood Carvers and Industrial Workers

Author Mr. Peerapat Thakard

Degree Master of Economics

Independent Study Advisory Committee

Assoc.Prof.Dr. Sasipen Phuangsaichai Advisor

Asst.Prof. Porntip Tianteerawit Co-advisor

ABSTRACT

The objective of this research was to study the quality of life of the wood carving craftsmen and the quality of life of the employees in the industrial factories. The goal was to measure the level of the quality of life in the midst of the wood carving craftsmen and the factory workers, including the measurement of satisfaction in daily living. The sample population had been sorted out through the opportunistic sampling technique amongst the wood carving craftsmen and the factory laborers of Tha Thung Luang sub-district, Mae Tha district, Lamphun province, including the employee groups of the Sahaphat Industrial Garden which was located in the vicinity of Mae Tha district, Lamphun province. Meanwhile, each of the employee groups was consisted of 200 population samples. The collected data came from the interviewing questionnaires and the data were analyzed through the statistical descriptive report which revealed the assessment of the quality of life of the population samples via the Likert Scale measurement technique of the level of life satisfaction.

According to the study, it was found that the majority of the wood carving craftsmen and the factory workers were males, age 41-55 years old, who had an average salary income approximately 8,000 Baht per month. Their average expense was 4,700 Baht per month; and their saving money was 1,400 Baht per month; and their debt was 2,000 Baht per month.

However, all of them did not have any working contract. Most of the payment was based on piece-by-piece working compensation. Meanwhile, none of them had any injury from their working condition. In brief, the population samples had no illness; even though, they had some muscle pains during their employment. All of them had very good human relation amongst themselves and the society. The measurement of the level of quality of life gave an appearance that the satisfaction was in the medium level which meant it was in a good enough ranking. The sample population who had the quality of life in the middle range could be interpreted in the scoring system as 69%. Mainly, the good quality of life was good enough in the social aspect, especially, in the category of social activity participation in the community and the religious activities. The middle range criterion was considered to be good in economic aspect on the reason that their income was enough for the spending on monthly expenses. Owing to the working aspect, it was good on the aspects that they had the choice to select the working time and the resting time. In addition to the wealth conditions, they had no injury from their working conditions. Thus, it could be concluded that the social aspect seemed to play an important role in the quality of life of the wood carving craftsmen.

Consistent with the study, it was found that the majority of the employees in the industrial factories were females, age 25-40 years old, who had an average salary income approximately 10,000 Baht per month. Their average expense was 6,000 Baht per month; and their saving money was 1,300 Baht per month; and their debt was 2,000 Baht per month. The greater part of the employees had employment contracts in a written form. Most of them had daily income payment with social welfare. The preponderance of the workers had no injury from working; and they had no illness; even though, they felt muscle pains once in a while. Furthermore, they had very good social relationship amongst their colleagues and their society. According to the quality of life measurement, it was found that the population sample was in the middle range level and in a good level. The overall picture of the quality of life was in medium range for the scoring was 66.46%. The better quality of life was depended on the helping each other amongst the workers and the laborers as well as the people all around themselves. Owing to the working aspect, it was found that the income was on a certain and the stable level for they had made working or employment contracts. Their health was in a medium range for they had no injury from working. According to the economic perspective, they had enough money to pay for

their living throughout the month. It was also found that the social relationship seemed to play an important role in their quality of life; it was the same as the wood carving craftsmen groups who had satisfaction from social association.

In conclusion, the overall image of the wood carving craftsmen groups had a better living condition than the employees in the industrial factories for their income was greater than the employees in the industrial factories. Thus, the income, the expenses, the saving and the debt of the wood carving craftsmen groups seemed to be better than the employees in the industrial factories. Additionally, the wood carving craftsmen groups had a better social association than the employees in the industrial factories. Consequently, the wood carving craftsmen groups had better social relationship within their families and within their communities than the employees in the industrial factories. In short, the employees in the industrial factories had a better situation in the stability of their income because they had working and employment contracts and they had social welfare, including the social security according to the law. To sum up legally, the employees in the industrial factories had a better status than the wood carving craftsmen groups.